

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a Les Corts
Valencianes

Discurs del Sr. Rector Francisco Tomás Vert

València, 28 de novembre de 2008

ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA A LES CORTS VALENCIANES

Molt Excel·lent Senyora Presidenta de les Corts Valencianes
Honorable Senyor Conseller d' Educació de la Generalitat Valenciana
Excel·lentíssim Senyor Vicerector de Postgrau
Il·lustríssima Senyora Secretària General
Autoritats
Mesa, Síndics i Síndica de les Corts Valencianes
Noves doctores i nous doctors de la Universitat de València
Membres de la Comunitat Universitària
Amigues i amics.

El solemne acte que hui celebrem en aquest històric paranimf té un doble vessant: d'una banda la investidura a una representació de les persones que han rebut el seu doctorat el passat curs acadèmic; i d'una altra, el lliurament a les Corts Valencianes de la Medalla de la Universitat de València amb ocasió dels vint-i-cinc anys d'existència de la institució senyera del nostre autogovern.

Acabem d'investir una representació dels 303 llicenciats i llicenciades que van defensar la seua tesi doctoral en la Universitat de València, quasi la meitat del total de les universitats públiques de la Comunitat Valenciana. La defensa de la tesi se succeeix a la realització d'un programa acadèmic dels cent onze que constitueixen l'oferta de doctorat de la nostra Universitat, entre els quals trenta-huit han estat reconeguts amb la menció de qualitat pel Ministeri de Ciència i Innovació. En el curs 2007-2008 un total de dos mil setanta-quatre estudiants van matricular-se en un programa de doctorat de la Universitat, i mil sis-cents vint-i-tres estaven realitzant la seua tesi doctoral, dels quals huitanta nou eren estudiants estrangers. Aquestes dades expressen la magnitud de l'oferta de doctorat de la Universitat de València, a la qual cal sumar els seixanta Màsters oficials i una gran varietat de títols propis, en un nombre que supera els dos-cents cinquanta. Comptem, doncs, amb la proposta de formació de postgrau més àmplia del nostre entorn acadèmic, la qualitat de la qual és el resultat de l'esforç; del professorat que la teu al seu càrrec, i de la dedicació de tot el personal del Servei General de Postgrau.

Sabeu, i ho sabeu bé, que el títol de doctor representa, a més de la superació d'un programa de postgrau, la culminació de la formació investigadora, i vos capacita per a desenvolupar investigacions amb independència i criteri científic. En la tesi, el doctor plasma la seua experiència en la confrontació i la resolució d'un problema, pren partit davant d'un descobriment, d'una aportació substancial al progres del coneixement. Aquesta experiència ha de expressar-se d'una manera rigorosa, fixant els resultats i les aportacions que el treball ha produït. I això significa una experiència i una capacitació fonamental com a investigador o com a professional de la més alta qualificació.

Ens trobem ara davant la implantació de la nova reglamentació per tal d'accedir al títol de doctor, en el marc de l'harmonització del sistema espanyol de títols universitaris amb el sistema de l'espai europeu d'ensenyament superior.

En tot cas, en el nou sistema la tesi doctoral es manté com a colofó de la formació de més alt nivell, el rigor i la qualitat de la qual es mantindrà en la Universitat de València en la millor de les seues tradicions.

Un any més diré que la pluralitat de colors de les mussetes dels nous doctors i doctores és un reflex de la pluralitat acadèmica del nostre Estudi General, que imparteixen una àmplia majoria dels sabers dels coneixements.

La professora Margarita Soler Sánchez, directora del Departament de Dret Constitucional i Ciència Política, ha expressat en la seua laudatio el significat i la importància que per al poble valencià tenen les Corts. Repetiré les seues paraules, que ho expressen en una encertada síntesi: "El nostre Parlament és instrument fonamental per a l'exercici de la sobirania entesa com l'autoorganització d'un poble, el nostre poble, el poble valencià, i expressa la nostra voluntat política d'autogovern".

En aquest moment volguera, com a rector d'aquesta institució acadèmica, cinc vegades centenària, subratllar, entre d'altres, tres aspectes que, al meu parer, constitueixen un vincle de connexió ineludible i imprescindible entre ambdues institucions, que els que formem part d'elles mai hauríem de deixar de fomentar.

En primer lloc, tant la Universitat, des de la seua plena autonomia organitzativa, de gestió i de govern, com les Corts, en tant que representació de l'autonomia del poble valencià, han de fonamentar-se en l'assumpció del més genuí principi democràtic, garantint amb això el valor essencial del pluralisme i la lliure concurrència de totes les veus existents en la nostra societat. En aquest sentit, ambdues institucions tenim una gran responsabilitat a l'hora de fer pedagogia sobre el sentit més profund de la democràcia: la deliberació, l'argumentació, la racionalitat, el diàleg i el consens en tot el que constitueix el bé comú i l'interés general, més enllà del partidari. En la Universitat, la transmissió del saber és essencialment dialògica, naix d'una permanent interacció entre docents i estudiants, i es desenvolupa des del ple respecte i llibertat d'uns en el seu àmbit de saber, i d'altres en el seu personal itinerari per a adquirir-la. D'ací que la missió de formar científica i professionalment els que construiran la societat del futur, no podria dur-se a terme sense el concurs d'una paral·lela formació en el diàleg, l'argumentació, el respecte i la reflexió seriosa, que constitueixen la base de l'esperit democràtic. Aquest és l'esperit que, al meu entendre, la nostra societat hauria de veure reflectit també en la institució que uneix els seus representants polítics. Si la universitat és alma mater scientiae (mare nutricia del saber) perquè proporciona el suport indispensable de coneixements, les Corts haurien de poder anomenar-se també alma mater civium (mare nutricia dels ciutadans) perquè proporcionen el suport indispensable de compromís cívic polític: pluralisme, diàleg, raons, bé comú.

En segon lloc, la Universitat i les Corts estan cridades, especialment en aquest temps d'incertesa econòmica, de crisi social i de desconcert global, a construir confiança; un dels desafiaments més importants del moment present i futur.

Entre els ciutadans s'ha instal·lat una perillosa ombra de desconfiança cap a les institucions: la política pateix d'un creixent descrèdit, potser injust, i la universitat afronta l'estigma de seculars tòpics infundats que oculten el seu vertader potencial. D'ací la necessitat d'expressar en els nostres respectius àmbits, amb meridiana claredat, la importància vital de les nostres respectives missions. D'un costat, la grandesa de la política, concebuda no com a joc de poder o com a espai de lluita partidària, sinó parafrasejant a Hanna Arendt, "com a activitat d'homens lliures que conviuen i dialoguen alimentant el seu esperit amb el record de les grans gestes del passat i orientant-ho a partir d'eixe record a tasques noves, igualment nobles i enriquidores". Una tasca conjunta de ciutadans que volen construir en comú una societat més justa, més lliure, més pròspera i més solidària.

D'un altre costat, la grandesa de la universitat, no com a reducte d'agitació al servici d'una o altra ideologia, sinó com a àmbit vertader del saber i la seua transmissió, com a centre avançat de la investigació i la innovació, com a espai de reflexió crítica sobre la realitat i viver permanent d'idees i propostes per a la seua edificació. En aquest sentit, el procés de convergència europea suposa un instrument enormement valuós per a superar les actuals limitacions geogràfiques de la transmissió del saber, per a obrir totes les portes a la competitivitat i l'avanç innovador, per a assumir i incorporar totes les aportacions valuoses que vinguen de fora. No s'entén, per això, quin sentit té acusar a aquest procés d'una cosa que li és completament aliena, com ara la privatització del saber, la mercantilització del coneixement o l'eliminació de les humanitats.

Finalment, la Universitat i les Corts comparteixen un mateix compromís amb la recuperació, la custòdia, el foment i l'aprofundiment en els senyals propis d'identitat del poble valencià: les seues lleis, els seues costums i les seues tradicions històriques; la seua llengua pròpia i la seua projecció de futur com a comunitat. En aquest sentit, la important presència d'acadèmics en la Comissió de Codificació del Dret civil valencià, que ha donat lloc a la primera legislació civil autonòmica valenciana després de l'abolició dels Furs (la llei de règim econòmic matrimonial valencià) com a prelude d'una futura llei de successions, és una manifestació molt lloable de la mútua imbricació que ha d'existir entre ambdues instàncies institucionals. D'altra banda, la important contribució dels acadèmics en l'impuls que s'està donant a l'ensenyament del valencià en les distintes instàncies educatives i a la seua difusió en tots els àmbits. Són també signes d'un compromís comú amb les nostres arrels i la nostra identitat com a poble, que justifica i modalitza la pròpia existència de les nostres respectives institucions.

Vull finalitzar felicitant les Corts Valencianes per aquests XXV anys d'existència compromesa amb la garantia i la defensa dels drets fonamentals dels valencians i dels seus senyals propis d'identitat, i desitjant que continuen sent una plataforma per a l'exercici de la verdadera tasca política al servei dels ciutadans, per tal de garantir la seua llibertat i pluralisme, per a fomentar la seua màxima participació i per a tornar a la societat la seua total confiança en els representants públics. En aquesta nobilíssima tasca sempre estarà al vostre costat, Senyora Presidenta, senyores i senyors diputats, la Universitat de València, que hui s'honora concedint-vos la seua Medalla d'Honor. He dit.